

TẬP 11

HỒI 106

Vấn Tẩn

Nơi con đường cũ đơn độc, vắng vẻ, gió hun hút thổi xa về phía trước. Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn hướng về phía Đông được ba ngày, đã bỏ xa Tử Trạch. Giữa trưa hôm nay, họ vẫn còn trên con đường này nhưng quang cảnh đã đổi khác nhiều, trước đó hai bên con đường chỉ toàn là cỏ hoang bằng phẳng nay đã được cây cối, đồi núi chập chùng thay thế. Chu Nhất Tiên nhận ra ven đường phía trước không xa có một tòa thạch đình cũ nát, lấy làm vui mừng quay sang Tiểu Hoàn: "Chúng ta qua đó nghỉ một chốc."

Tiểu Hoàn ngoảnh nhìn ra sau, ánh mắt trong trẻo tràn đầy vui tươi, nói: "Đạo trưởng, cùng tới ngồi đi thôi."

Đằng sau Dã Cầu đạo nhân vui mừng gật đầu. Không biết tại sao, sau khi rời khỏi Tử Trạch hẩn một mực theo sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, khiến Chu Nhất Tiên có phần bất an. Mấy ngày trước, sau khi bỗng nhiên chạm mặt vị trung niên tự xưng là Vạn Nhân Vãng, Tiểu Hoàn có nói vài câu cùng hẩn, tự nhiên thêm vài phần thân thiện, thế là hẩn theo sau luôn.

Chu Nhất Tiên ngồi trong thạch đình dõi theo Dã Cầu đạo nhân đang cùng Tiểu Hoàn tiến vào, lão liếc Dã Cầu rồi nói: "Dã Cầu đạo nhân, người vì sao lại cứ theo sau hai ông cháu lão? Ông cháu lão bần cùng nghèo đói, lấy đâu ra thứ gì để cướp đoạt" giọng không mấy thân thiện."

Dã Cầu đạo nhân trừng trừng nhìn Chu Nhất Tiên đoạn nhếch mép châm biếm: "Xú lão đầu, lại giả nghèo giả khổ vờ vĩnh, làm như ta không biết cây gậy của lão có gì à!"

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn chờ người ra, rồi như bồng phải mộng, mặt lão đỏ ửng, nhảy dựng lên nói to: "Giỏi thay, lão phu sớm đã biết người không tốt, quả nhiên là nhòm ngó túi tiền của ta."

Dã Cầu đạo nhân không đáp lại, chỉ nhìn lão, Tiểu Hoàn giọng có phần khinh ngạc cất tiếng hỏi: "Đạo trưởng, ngài làm sao mà biết được?"

Dã Cầu giọng càng lúc càng nhỏ có chút ngập ngừng: "Lão ta lúc nào cũng nắm chặt cây gậy, đi ngủ cũng ôm rịt vào lòng, lại còn cứ chốc chốc sờ sờ vào nó, nhìn cái bộ dạng đó thì đến khờ cũng biết cây gậy đó có gì."

Tiểu Hoàn bật cười phì, Chu Nhất Tiên mặt thoáng đỏ, ngượng nghịu ngoảnh đầu đi. Nhưng lão chợt nhận ra thế này thật quá mất mặt bèn quay sang Dã Cầu to giọng quát: "Cứ cho là cây gậy của lão phu có gì đi nữa cũng không muốn người quân vào. Sao người không nói tại sao lại đi theo ông cháu lão?"

Dã Cầu đạo nhân bỗng thần người ra nhất thời không nói lên lời.

Chu Nhất Tiên đắc ý chỉ Dã Cầu đạo nhân cười nói: "Hô, đừng cho rằng lão phu không biết, cái bộ dạng thèm nhỏ dãi trước túi tiền của ta và sắc đẹp của Tiểu Hoàn, cả ngày nghĩ kế không ngoài..."

"Gia gia!" Tiểu Hoàn đỏ mặt, gọi to, Chu Nhất Tiên bấy giờ mới sực tỉnh, biết mình đã quá lời nhưng sắc mặt vẫn không đổi lại lớn tiếng: "Nói! Đúng hay không..."

Dã Cầu đạo nhân len lén nhìn trộm Tiểu Hoàn, thiếu nữ đó da mặt trắng mịn, lúc này phơn phớt ánh hồng, hơi có nét e thẹn, nhưng cặp mắt như sao lóng lánh, một vẻ đẹp tươi trẻ rạng ngời. Đột nhiên từng chút một len lỏi dần dần vào tim gã đến gập tràn sự tự ti vô cớ, mặt từ từ cuối xuống.

Tiểu Hoàn trừng mắt với Chu Nhất Tiên, nàng từ nhỏ đã cùng với Chu Nhất Tiên phiêu bạt chân trời, kiến đa thức quảng, tự nhiên tính tình rộng rãi hơn phần đông các thiếu nữ đồng trang lứa khác, rồi quay sang nói với Dã Cầu đạo nhân: "Đạo trưởng, người đừng nghe gia gia nói bậy, ông ta miệng chó không mọc được ngà voi..."

Chu Nhất Tiên hầm hầm tức giận nói: "Người lại cả gan mắng gia gia người là chó, trong khi rõ ràng hẳn ta mới là chó hoang."

Tiểu Hoàn le lưỡi làm mặt quỷ với hắn, Dã Cầu chợt thấy đầu mình "ong" lên chỉ nhận ra trước mắt hiện ra vô số dung mạo mỹ lệ choáng ngợp, giờ thì hẳn chẳng lý gì đến xung quanh, kể cả khi Chu Nhất Tiên ở cạnh mĩa mai khích bác.

Chu Nhất Tiên vẫn chưa nguôi giận, lại quay qua phía Dã Cầu: "Này, người còn chưa chịu nói ra lý do theo ông cháu lão, nói làm sao cho lọt lỗ tai thì lão phu cho người theo sau, hô hô còn không thì xin mời ném thử mùi lợi hại của lão đây."

Dã Cầu ánh mắt từ từ thu về im lặng hồi lâu mới nói: "Tôi cũng không biết."

"Hô hô." Chu Nhất Tiên cười to, lộ vẻ không quan tâm, Tiểu Hoàn lại có phần hứng thú hỏi: "Đạo trưởng, không lẽ người không có nhà để về sao?"

Dã Cầu cười gượng đáp: "Cô nương nói đúng rồi!" Hắc không biết tại sao cũng chẳng hiểu thế nào khi đứng trước người thiếu nữ này lại có thể nói ra được những điều này: "Tôi từ nhỏ đã xấu xí, khi vừa sơ sanh đã bị phụ mẫu tưởng là yêu quái rồi đem vất ra vùng ngoại ô hoang dã, mặc cho tôi tự sanh tự diệt..."

"A!" Tiểu Hoàn tay che miệng lộ vẻ kinh ngạc, Chu Nhất Tiên mắt liếc đảo chừng không tin.

Dã Cầu đạo nhân tiếp: "... sau đó tôi được một bầy chó hoang tìm ra, chúng không những không ăn thịt mà còn tha thức ăn về nuôi tôi, vì thế khi lớn lên tôi luôn luôn tự gọi mình là Dã Cầu."

Chu Nhất Tiên cười nhạt, phần Tiểu Hoàn lại chăm chú, khe khẽ gật đầu.

Hắc không lý đến Chu Nhất Tiên chỉ là nhìn Tiểu Hoàn cười nhẹ rồi lại nói: "Bởi vì tôi từ nhỏ đã không có nhà nên nếu nhất định nói cho rõ thì hang chó là nhà vậy. Về sau do may mắn được một vị tiên bối của Luyện Huyết Đường bắt gặp, thương xót mà thu làm đệ tử, truyền thụ đạo pháp, kể từ đây về sau Luyện Huyết Đường là nhà của tôi."

Chu Nhất Tiên lạnh lùng nói: "Vậy người quay về Luyện Huyết Đường thì hơn, sao lại đi dạo cả ngày thế này?"

Dã Cầu gục đầu, mặt mày u ám hồi lâu đáp: "Luyện Huyết Đường đã bị Quỷ Vương Tông hủy diệt rồi, đều do Quỷ Lệ kẻ mà hai người đã gặp qua."

"Cái gì!" Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đồng thời kinh ngạc, Ma Giáo nội bộ tranh đấu cực kỳ tàn khốc nhưng tuyệt đối không để lộ phong thanh tin tức, vì thế Chu Nhất Tiên và đa số mọi người đều không hay biết việc Quỷ Vương Tông thôn tính Luyện Huyết đường. Cùng kinh ngạc nhưng phản ứng thần sắc của cả hai đều không giống nhau.

Chu Nhất Tiên cau mày không biết đang nghĩ gì, một lúc lâu sau mới lắc đầu thở dài nói: "Đáng tiếc, đương lúc Hắc Tâm Lão Nhân còn sống, Luyện Huyết Đường uy thế to lớn biết bao, ôi..."

Tiểu Hoàn thì không nghĩ xa đến thế, bất quá chỉ kinh ngạc đơn thuần, bỗng nghĩ đến một chuyện: "Là Quỷ Lệ mang người đến à, thế sao người còn theo hắc?"

Dã Cầu khước mấp thoắt co giật rồi chậm chậm thuật lại sự tình đã qua một lượt.

Tiểu Hoàn thở hắt một hơi, nói với Chu Nhất Tiên: "Loại người như Niên lão đại thật không hề có chút cốt khí."

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn nàng nói: "Người hãy còn nhỏ, hiểu làm sao được thế nào cốt khí với không cốt khí đây? Đối diện với sống chết không phải ai cũng có cốt khí cả đâu."

Tiểu Hoàn môi như giãn ra: "Thế vị Dã Cầu đạo trưởng này không phải chết cũng không hàng sao?"

Chu Nhất Tiên nhìn Dã Cầu rồi gật đầu nói: "Lão trước đây không nhìn ra người lại có mấy phần cốt khí, thật không đơn giản. Nhưng mà vài năm gần đây, Quỷ Lệ xưng hiệu là Huyết công tử, giết người vô số, sao lại có thể bỏ qua người?"

Dã Cầu đạo nhân lắc lắc đầu: "Tôi càng không hiểu."

Chu Nhất Tiên lặng thinh, ánh mắt ra chiều suy nghĩ miên man, cái vẻ mặt cười cợt nham nhở bình thường dần dần biến mất, Dã Cầu nhìn vẻ xuất thần của Chu Nhất Tiên so với những ngày trước thật khác lạ, bất giác thần người ra, đúng lúc đó Tiểu Hoàn lại cất tiếng nói thu hút sự chú ý của hắn.

Tiểu Hoàn chăm chú nhìn hắn đoạn thấp giọng thốt: "Thế người cả ngày theo hắn không khó chịu lắm sao? Hắn diệt Luyện huyết đường, người nhất định là rất hận hắn?"

Dã Cầu trầm ngâm hồi lâu, rồi từ từ lắc đầu, thoáng thốt: "Tôi cũng không rõ, trước đây quả thực tôi rất hận, nhưng vài ngày gần đây, từ từ mới nghĩ ra có trách hắn cũng ích gì? Không phải hắn, không phải Quỷ Vương Tông, thì Vạn Độc môn với Hợp Hoan Phái cũng sẽ ra tay, Quỷ Vương Tông bất quá chỉ nhanh hơn một bước mà thôi."

"Ồ!" lần này chính Chu Nhất Tiên là người lên tiếng đầu tiên, lão âm thầm đánh giá lại Dã Cầu đạo nhân, đoạn chăm chú nhìn hắn thích thú nói: "Người mà cũng có thể nghĩ được đến mức này sao? Lão đã quá xem thường người rồi."

Dã Cầu trợn mắt không mấy thân thiện nhìn Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên quả không mấy thích thú với thái độ này, nhưng chỉ cười nhạt "hà hà" mà không hề tức giận.

Dã Cầu lại liếc nhìn Tiểu Hoàn, đôi mắt trong như sương mai, thu ba sóng sánh, đúng thật lay động tâm hồn, không biết vì đâu, không dám nhìn lâu, từ từ hạ đầu, nói: "Từ ngày đến Tử Trạch trong lòng lại càng khó chịu, nhất là những lúc chạm mặt với bọn Niên lão đại. Thật may gặp được hai người, rồi cứ thế mà đi theo thôi."

Tựa như đã nghĩ ra điều gì, hắn nhanh chóng ngẩng mặt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Nhưng tôi tuyệt không có ý hại hai người, tự tôi cũng chả biết ra sao, đại khái là cứ tùy tiện mà cất bước đi thôi, nếu mà... nếu mà hai người không đồng ý, tôi đành đi thôi..."

Tiểu Hoàn mỉm cười nói: "Không sao đâu, tiểu nữ thì thế nào cũng được. Vậy về sau người cũng cùng theo ông cháu tiểu nữ, đất trời rộng lớn thế này mà xem người dừng như cũng không có nơi để đi."

Chu Nhất Tiên sợ bắn người, khều Tiểu Hoàn đoạn thấp giọng nói: "A đầu ngốc, người nói năng lung tung bừa bãi, đem cái gã này theo chúng ta làm gì?"

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, nói: "Cái gì mà gã này gã nọ, người ta cũng có danh tự mà. Lại nói người ta không hề có ác ý, chỉ đi cùng với chúng ta có gì mà phải lo sợ."

Chu Nhất Tiên tức giận nói: "A đầu người không biết thế nào là trời cao đất dày cả, hấn trong Ma Giáo tiếng xấu đồn xa, hình như hấn hình như hồi trước..."

Đột nhiên lão ngậm tằm, Tiểu Hoàn dấn mắt vào lão hỏi: "Hấn trước đây thế nào? Ông nói đi ngày trước có phải ông nghe thấy hấn làm việc ác tà trời?"

Chu Nhất Tiên gãi gãi đầu, hồi lâu ngại ngùng nói: "Hình như là chưa nghe ra hấn đã làm gì..."

Tiểu Hoàn toàn thân run lên vì cười, Chu Nhất Tiên khẽ khều lại nói: "Nhưng mà mang hấn theo bên mình, có vài điểm bất tiện mà lại chẳng được gì?" Tiểu Hoàn giọng lạnh tanh: "Có vẻ như, vào tối hôm qua khi qua khu đồi hoang, bên đường lại lủi ra một con heo rừng, gia gia thì sớm đã cao chạy xa bay, chính vị đạo trưởng này đã tiến lên đuổi nó đi, không thì một thân mỹ yếu ớt này đã phải đối diện với thứ heo rừng to bự kia."

Chu Nhất Tiên đỏ mặt đáp: "Lão nhân gia người tuổi cao sức yếu, làm sao mà ngăn nổi thứ đó chứ, lại nói người bảo người thân nữ yếu ớt, đừng nói là con heo rừng, nếu đến là hổ beo thì người còn không..."

Tiểu Hoàn bỗng nhiên ho khan, tức thì Chu Nhất Tiên không nói gì nữa.

Nàng đến ngồi đối diện với Dã Cầu, cười tươi nói: "Đạo trưởng, vậy thì từ nay về sau xin ngài để tâm chiếu cố."

Dã Cầu vội vàng đáp: "Không, không sao đâu, nếu có việc gì nặng nhọc cô nương cứ bảo ta là được."

Xa xa Chu Nhất Tiên thở hắt ra.

Cùng lúc, đột ngột một thanh âm lạnh lùng vô cảm từ ngoài truyền đến: "Thì ra, người chạy đến chỗ này."

Dã Cầu chấn động toàn thân, lập tức quay đầu nhìn lại, Tiểu Hoàn thì thất thanh thốt: "A, là ngài."

Trên con đường phía ngoài thạch đình, xuất hiện một vị thanh niên nam tử, sắc mặt lãnh cảm, nằm trên vai là con khỉ lông màu tro, đích thị Quỷ Lệ.

oOo

Bấy giờ tiết trời đang vào Thu, dù đang giữa trưa nhưng cũng không nóng gắt như mùa Hạ, cũng không phải lúc có những cơn gió lành lạnh từ ngoài đình thổi vào như hiện giờ.

Không khí trong đình đột nhiên trùng xuống lạnh lẽo, sau khi Quý Lệ vị khách không mời mà đến xuất hiện.

Dã Cầu sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, có phần khấn trương, Quý Lệ vẫn mặc nhiên đứng một bên, không hề nhìn lấy Dã Cầu mà lại chú mục vào Chu Nhất Tiên.

Tiểu Hoàn hết nhìn Dã Cầu lại nhìn Quý Lệ, hồi lâu cẩn thận hỏi: "Ô, Trương... Quý Lệ công tử, ngài, ngài đến làm gì?"

Quý Lệ nhìn nàng rồi nói: "Tôi đến tìm gia gia của cô nương."

Chu Nhất Tiên thờ người hỏi: "Tìm ta?"

Quý Lệ gật đầu đáp: "Vâng, xin thỉnh giáo tiền bối một vấn đề."

Tức thì Tiểu Hoàn bình tâm trở lại, bèn quay sang cười với Dã Cầu có lẽ muốn hấn cũng bình tĩnh lại phần nào, đoạn hứng thú nói với Quý Lệ: "A, ngài hiện giờ đã rất lợi hại, có gì để hỏi gia gia sao?", nói xong nàng mới nhận ra trên vai Quý Lệ là Tiểu Hôi, đôi mắt long lanh chuyển hướng, bất giác môi hé cười, trong lòng rất vui thích: "Ha, hôm đó ta cho người kẹo Hồ Lô, người còn nhớ ta không?"

"Chí chí, chí chí." Tiểu Hôi kêu chí chóc một hồi, gật đầu liên tục, xong bỏ Quý Lệ mà trèo lên lòng Tiểu Hoàn, thì ra hầu tử này ấn tượng rất tốt đối với món kẹo Hồ Lô hôm đó.

Tiểu Hoàn nhanh chóng cười tươi, duỗi tay đón lấy nó, lại không nghĩ nó nặng đến thế, suýt tí đã quẳng xuống đất. Phần may nàng phản ứng khá nhanh, tăng thêm sức đôi tay, trụ vững thân hình, mới ôm gọn được Tiểu Hôi. Trong lòng nảy sinh thắc mắc, chỉ mới vài ngày gần đây, bề ngoài cũng không lớn lên bao nhiêu, làm sao mà thể trọng lại tăng nhanh đến thế, thật là kỳ thay lạ thay.

Quý Lệ nhìn với Tiểu Hoàn đang đùa với Tiểu Hôi, cười nói không dứt, dáng điệu rất vui thích, sâu trong đáy mắt cũng có ánh lên sự vui mừng, nhưng khoảnh khắc lại biến mất, quay đầu đối diện với Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên nhún vai hỏi: "Lão nhân gia ta tài cao tận trời, học phú lục xa, thiên hạ có việc gì mà ta không biết, nhưng người lại có thể biết tìm ta thỉnh giáo, cũng không lạ. Có việc gì, người cứ nói ra thôi?"

Quỷ Lệ dĩ nhiên không lý đến phần tự biên tự diễn của lão, chậm chậm nói: "Cái ngày ở Tử Trạch có một con quái đầu cá mình người lén hại cháu gái ngài, tiền bối còn nhớ hay không?"

Chu Nhất Tiên thần người, kể bên Dã Cẩu và Tiểu Hoàn đều nghe thấy, Tiểu Hoàn vừa ôm Tiểu Hôi vừa nói: "Đúng đó, cái con quái vật đó thật hung dữ chết người, nếu không nhờ Quỷ Lệ công tử và Bình Nhi tỷ tỷ lúc đó xuất thủ, tiểu nữ thể nào cũng bị hại."

Quỷ Lệ vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Tiền bối lúc đó có gọi tên nó là Ngư Nhân một trong sáu mươi ba Nam Cương dị tộc, đúng chứ?"

Chu Nhất Tiên trầm mặc giây lát, đáp: "Không sai."

Quỷ Lệ vòng tay thi lễ, nói: "Không biết tiền bối đối với tộc Ngư Nhân này, liệu còn hiểu biết nào khác?"

Chu Nhất Tiên nhìn qua Quỷ Lệ, nói: "Người đột nhiên sao lại có hứng thú đến thế?"

Quỷ Lệ thoáng trầm ngâm, gật đầu thốt: "Phàm đã thỉnh giáo tiền bối, việc khác cũng không cần giấu diếm người. Sau khi người đi rồi, thủ hạ của tôi hình như bị một đám tương tự Ngư Nhân bất ngờ phục kích đánh lén, tử thương thảm trọng, vì thế tôi nghĩ cần tìm hiểu từ tiền bối."

Chu Nhất Tiên nhả mày, người từ từ đứng thẳng, ánh mắt dần dần ra chiều suy tư nghĩ ngợi, im lặng, Quỷ Lệ cũng không lấy làm khẩn trương, bình tĩnh đứng cạnh bên. Hồi lâu, Chu Nhất Tiên bỗng hỏi: "Thủ hạ người có phải chết rất tàn khốc, thi thể đa phần bị cắt xé nát thành từng mảnh, ghê tởm đến mức không dám nhìn?"

"A" chính do Tiểu Hoàn kêu khế, sắc mặt đầy kinh hãi, hiển nhiên là vừa giật mình.

Quỷ Lệ chậm chậm gật đầu, mục quang thăm thăm nhìn lão, nói: "Không sai, chính là như thế."

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Thế thì không thể sai được, chắc chắn là do tộc Ngư Nhân của Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn Lục Thập Tam dị tộc thủ tác. Chỉ có dị tộc này tướng mạo kỳ dị, lúc sơ sinh đã đầu cá mình người, dựa vào truyền thuyết bản tộc của chúng, chính là ngư thần thượng cổ và một người con gái giao cấu mà sinh ra, cũng vì thế chúng từ trước đến nay luôn luôn xem mình hậu duệ của ngư thần. Dị tộc này cố tính tàn nhẫn hiếu sát, tin rằng bất kể động vật hay người, tại thảm trường chỉ còn lại thi

thể bị xé nát, mới có thể đồng thời xé nát quỷ hồn, miễn trừ hậu hoạn. Vì thế khi chúng hạ thủ, không quản động vật hay người, đa phần thân xác đều khó bảo toàn."

Đột nhiên ở bên cạnh phát tới một loạt âm thanh kỳ lạ, hai người nhìn qua, nhận ra Tiểu Hoàn mặt đã trắng nhợt, nhãn nhó, có vẻ muốn nôn thốc.

Chu Nhất Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài: "Thiên hạ bao la, còn không biết bao nhiêu việc càn hung bạo tàn ác hơn nhiều, người còn chưa biết đâu."

Quỷ Lệ tự nhiên không giống Tiểu Hoàn, có điều cũng đã hơi hơi cau mày, nói: "Làm sao mà chúng hung man dị tộc này, trước nay đều chưa từng được nghe qua thanh tiếng?"

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Người trước nay cư ngụ tại Trung Nguyên, tự nhiên không tường tận chủng man hoang dị tộc. Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn là nơi rừng thiêng nước độc, người ở đó ăn tươi nuốt sống, tuyệt không giống Trung Nguyên văn minh. Nhưng mấy dị tộc đó trước giờ vẫn quen trú tại tổ tiên sở tại, ngoài ra con đường nối Trung Nguyên với Nam Cương, chính là bản doanh của một trong tam đại chính phái "Phân Hương Cốc", thỉnh thoảng cũng có vài dị tộc tiến vào, nhưng đều bị đệ tử Phân Hương Cốc tiêu diệt, bởi thế Trung Nguyên nhân sĩ trước nay khó tường tận tình hình của Nam Cương Dị Tộc được. Lão thời trẻ khi du lịch thiên hạ, lạc tới xung quanh Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, mới biết được sơ lược một hai."

Quỷ Lệ điềm đạm gật đầu, mục quang dần sáng lên, nói: "Dựa theo lời tiên bối, thỉnh thoảng vài dị tộc tiến vào, cũng còn có thể nhưng đây là một nhóm rất đông vô thanh vô tức đột nhập, còn nữa Nam Cương cách Tử Vong Chiếu Trạch dễ không dưới vạn dặm, điều này không thể xảy ra được. Trừ khi trấn thủ Nam Cương, Phân Hương Cốc nảy sinh vấn đề..."

Chu Nhất Tiên bỗng vận mình, uể oải nói: "Đó là việc của các người, ta lười không quản vậy."

Quỷ Lệ im lặng, rồi gật đầu nói: "Đa tạ tiên bối!"

Nói xong, quay người nhìn Tiểu Hoàn đang ôm Tiểu Hôi đùa giỡn, liếc mắt nhận ra Quỷ Lệ đang nhìn mình, liền không nhịn nổi cười nói: "Con khỉ của ngài thật dễ thương, đúng rồi, sao mà nó đột nhiên lại nặng quá vậy, trên trán của nó đột nhiên hiện ra một vết sâu, giống như là con mắt đó. Hơ hơ, đúng không à, khỉ con?"

Nói đoạn, Tiểu Hoàn nhãn mặt với Tiểu Hôi, Tiểu Hôi miệng cười toe lét" chí chí, chí chí", đuôi thì ngoe ngoáy.

Quý Lệ động tâm, từ khi ở Thiên Đế Bảo Khố, Tiểu Hôi uống ly nước thần bí lại nuốt luôn viên Kỳ Thạch, thì giống như say rượu, ngủ luôn hai ngày hai đêm, tỉnh lại cũng không thấy ăn thứ gì, nhưng thể trọng lại đột nhiên gia tăng rất nhiều, ngoại hình cũng bắt đầu thay đổi, lông càng lúc càng sáng bóng, đặc biệt là cái vết sẹo trên trán càng lúc càng hiện rõ.

Có điều trừ những thứ trên, Tiểu Hôi cũng không có gì thay đổi, vẫn còn bộ dạng tham ăn háo chơi, lúc đầu Quý Lệ cũng không yên tâm, nhưng thấy Tiểu Hôi không có gì dị thường, nên từ từ an tâm trở lại.

Bây giờ hẳn đem mục quang di lên người của Dã Cầu đạo nhân, Dã Cầu cũng nhìn qua, trong mắt có vài phần úy kỵ.

Quý Lệ từ tốn hỏi: "Người định về sau cùng đi với họ sao?"

Dã Cầu đạo nhân trầm mặc một lúc: "Đúng."

Quý Lệ đáp: "Lúc trước ta đã từng nói qua với người, người chắc còn nhớ, mấy người Niên lão đại lúc nào cũng có thể đến tìm người."

Dã Cầu đạo nhân sắc mặt u ám, nhưng nhìn Tiểu Hoàn rồi vẫn có thể nói: "Tôi biết chứ, cũng không để ý, chính họ tự phản bội, làm sao còn mặt mũi tìm tôi?"

Không biết vô tình hay cố ý Quý Lệ lại nhìn Tiểu Hoàn rồi tức khắc thu hồi, nói: "Đã như thế này thì cũng tùy người vậy."

Dã Cầu đạo nhân thần người, ngẩng đầu, có vẻ không tưởng Quý Lệ lại nói như thế. Quý Lệ càng không bận tâm đến, bước sang bên gọi Tiểu Hôi, Tiểu Hôi vào một cái lủi khỏi lòng Tiểu Hoàn, chỉ hai ba bước đã nhảy lên vai của Quý Lệ.

Tiểu Hoàn bản thân, không nở, thốt: "Ngài như thế là đi sao?"

Quý Lệ gật đầu, chấp tay với Chu Nhất Tiên, tức khắc hạ thân thanh quang bốc lên, nháy mắt thanh quang đã chói lòa, bay thẳng lên trời, lập tức thất tiêu.

Dõi thấy thân ảnh đã biến mất, Dã Cầu đạo nhân bỗng thở hắt ra, vừa rồi Quý Lệ đứng ở đây, hình như có loại uy thế vô hình tồn tại áp bức hẳn đến nghẹt thở.

Tiểu Hoàn nhìn thấy thế đang nghĩ trêu hấn, bỗng nghe sau lưng truyền đến một loạt tiếng động, tiếp đó là một chuỗi thanh âm nhu mì nhẹ nhàng lướt đến: "Muội muội, chúng ta lại gặp nhau."

Tiểu Hoàn không cần quay đầu đã cười nói: "Bình Nhi tỷ tỷ."

Quay lại nhìn quả nhiên là thiên tư mỹ sắc, phong tình lồ lộ Kim Bình Nhi, mỉm cười đứng sau lưng, không rõ xuất hiện tự lúc nào.

Dã Cầu đạo nhân suy cho cùng cũng là người trong Ma Giáo, đối với Kim Bình Nhi rất úy kỵ, có phần không được dễ chịu thoải mái, nhưng Tiểu Hoàn với Kim Bình Nhi giao tình rất tốt, vừa gặp đã vui cười không ngớt.

Kim Bình Nhi cũng rất yêu thương mà vuốt tóc muội muội mình, không biết vô tình hay hữu ý cũng liếc nhanh lên trời, nói: "Tiểu Hoàn muội muội, hôm nay ta tìm muội kỳ thực là muốn hỏi gia gia muội vài câu."

Tiểu Hoàn, Chu Nhất Tiên bao gồm cả Dã Cầu tất cả đều ngó người.

Kim Bình Nhi từ tốn hướng về Chu Nhất Tiên nói: "Về Nam Cương dị tộc Ngự nhân, tôi hãy còn vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài."

Chu Nhất Tiên lặng im, nhú nhú mày, Kim Bình Nhi mắt lại nhẹ nhẹ phiêu phiêu mông lung nhìn trời.

Chỉ thấy trên cao ẩn trong đám mây trắng, một tia sáng tựa con thoi đan dệt từng vạt mây, từ từ hướng về phía Nam.

- o O o -